

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
24 У 5206/19
Дана 04.03.2021. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Богдановић председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Миње Бикицки, чланова већа, са судским саветником Јеленом Поповић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." доо из ..., ... број ..., кога заступа пуномоћник Бугарски Милош, адвокат из Новог Сада, Маскима Горког број 6, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, ради поништаја решења број 47-04-01304/2017-39 од 21.02.2019. године, у предмету пореза на додату вредност, у нејавној седници већа, одржаној дана 04.03.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Пореске управе, Филијале Нови Сад 1 број 47-00115/2011-2231-083, у предмету број 867939831, од 11.07.2016. године. Наведеним решењем тужиоцу је, у четвртом поновном поступку теренске контроле, у циљу отклањања неправилности, утврђена непријављена обавеза пореза на додату вредност у износу од 5.765.456,89 динара за период 01.12.2010.-31.12.2010. године, са каматом за непријављену обавезу у износу од 56.892,95 динара, обрачуната закључно са 12.04.2011. године и наложена је уплата ПДВ-а од 1.103.357,89 динара и камате од 56.892,95 динара до дана уплате на означени рачун јавних прихода. Истим решењем тужиоцу је наложено да сам обрачуна и уплати камату од дана до када је у контроли обрачуната камата до дана уплате главног дуга, као и обавеза да прокњижи у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама обавезе које су утврђене тим решењем, а све у року од 15 дана од дана пријема решења, уз напомену да жалба не одлаже извршење истог.

У тужби поднетој Управном суду дана 28.03.2019. године, преко пуномоћника, тужилац побија законитост оспореног решења због погрешне примене материјалног права, битних повреда правила поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и из утврђених чињеница изведеног неправилног закључка у погледу чињеничног стања, као и због тога што је у акту, који је донет по слободној оцени, орган прекорачио границе законског овлашћења и акт није донео у складу са

циљем у којем је овлашћење дато. Сматра да се оспорено решење заснива на потпуно погрешној чињеници утврђеној у поступку теренске контроле, која се односи на то да увезена роба није даље прометована према привредном субјекту који је означен у излазним рачунима, иако је целокупан увоз робе и даљу продају тужилац евидентирао у својим пословним књигама. По мишљењу тужиоца, тужени је потпуно неосновано закључио да тужилац није превезао робу са царинског до свог складишта, а како у тренутку теренске контроле роба није била на располагању у складишту код тужиоца, изведен је закључак да се ради о симулованом правном послу, при чему није дато било какво образложење због чега је то симуловани правни посао и који је дисимуловани правни посао и где је завршила роба коју је неспорно обвезник увезао и платио царину и друге дажбине приликом увоза. Истиче да је тужени орган требало да изврши провере и контролу код купаца тужиоца и на тај начин утврди да ли су ти купци робу набавили и исту даље прометовали. Напомиње да се из документације тужиоца види да је купац робе исту платио тужиоцу, да је за робу издат рачун и да су уредно вођене пословне књиге тужиоца, па се не може закључити да су недостаци у превозу робе довољни да учине немогућим даљи промет те робе. Наглашава да је тужени изашао из оквира својих законских овлашћења када је утврдио да је цена по којој тужилац робу прометовао нижа од тржишне, с обзиром да тужилац као привредно друштво може своју цену да формира у складу са захтевима тржишта. Затим, указује на повреду начела законитости и начела истине, као и да се тужени у образложењу оспореног решења позвао на чињенице до којих је дошао саслушањем сведока у току поступка, при чему тужиоцу није омогућено да активно учествује у поступку испитивања сведока. Наводећи да је тужени погрешно применио закон на штету тужиоца, предлаже да суд закаже јавну расправу и донесе пресуду којом ће уважити тужбу и поништити оспорено и првостепено решење.

Тужени орган у одговору на тужбу сматра да је тужба неоснована и у свему остаје при наводима оспореног решења, указујући да је тужилац симуловао продају робе, што доказују недостатак валидне документације из које би се могла утврдити примопредаја робе и изјаве превозника и шпедитера који су негирали пословни однос са тужиоцем, а на основу чега је тужилац избегао плаћање пореза.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и целокупних списа предмета ове управне ствари нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета произлази да је првостепено решење донето у извршењу решења Пореске управе, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд број 300-47-04-00014/2016-И1000 од 10.05.2016. године, у коме је наложено првостепеном органу да утврди постојање момента преласка власништва на роби са добављача на купца, односно да ли је и када извршена примопредаја робе, чиме ће се отклонити сумња о извршењу промета исказаног у рачунима жалиоца. Поступајући по примедбама туженог првостепени орган је извршио увид у књиговодствену и другу документацију и евиденцију тужиоца, која се односи на контролисани порески

период, о чему је сачинио записник од 10.06.2016. године, који је уручен тужиоцу и на који тужилац није изјавио примедбе. У поступку контроле је утврђено да је тужилац у децембру 2010. године увезао робу из Кине од инодобављача “Б.Б.” ... и пословни однос са тим добављачем је евидентиран на аналитичкој картици рачуна 4340-добављачи за фактурисану робу у иностранству. У пореској пријави за децембар 2010. године тужилац је евидентирао промет на позицији 006, а на позицији 106 је исказао ПДВ на основу 7 ЈЦИ, у износу од 5.757.193,25 динара, који је евидентиран на финансијској картици рачуна 274-порез плаћен при увозу. У поступку царињења и утврђивања вредности робе увезених добара царински орган није прихватио као валидне вредности робе исказане у фактурама инодобављача, већ је утврдио неслагања у односу на пријављене податке у погледу вредности робе и тако утврдио тржишну вредност робе и по основу исте пореску основицу, па је поступајући у складу са одредбом члана 58. и 59. Закона о порезу на додату вредност утврдио нову пореску основицу за сваки увоз појединачно и обрачун ПДВ-а на тако утврђену основицу. Сву робу у контролисаном пореском периоду тужилац је фактурисао “В.В.” доо ..., при чему је у пословним књигама евидентирао вредност увезених добара тако што у поступку формирања калкулације набавне вредности увезене робе није полазио од набавне вредности те робе утврђене по царинским прописима, већ је узимао вредност исказану на фактурама ино-добављача, увећану за царинске трошкове и трошкове услуга царинског посредовања, извршене од стране шпедитера. На овај начин тужилац је формирао знатно нижу вредност од вредности утврђене у поступку царињења и сачинио је излазне рачуне на којима је исказивао знатно ниже цене од тржишних, а самим тим и дуговани ПДВ по излазним рачунима је знатно мањи од претходног ПДВ-а плаћеног приликом увоза, па је тако тужилац дошао у позицију да исказе претплату ПДВ-а у пореским пријавама и да тражи повраћај истог. У даљем поступку контроле, на основу упоредних контрола код купца, шпедитера и других пословних партнера тужиоца, утврђено је да тужилац није прометовао добра другом пореском обвезнику, у конкретном случају “В.В.” доо ..., нити су се увезена добра налазила у складишту тужиоца. Такође, утврђено је да су у контролисаном периоду шпедитарске услуге за тужиоца вршили порески обвезници: “Г.Г.” ..., “Д.Д.” ... и “Ђ.Ђ.” На основу изјава одговорних лица наведених шпедитера, као и изјава возача чија су имена и регистарски бројеви возила, означених за превоз робе, наведени у излазним рачунима који су уједно и отпремнице, у којима је негиран превоз робе, првостепени орган је закључио да промет робе по рачунима испостављеним “В.В.” није фактички извршен, па не постоји моменат преласка власништва на роби са добављача на купца, већ је дошло до симулованог правног посла у смислу члана 9. Закона о пореском поступку и пореској администрацији тако што су рачуни, по броју и датуму таксативно наведени у образложењу оспореног решења, издати у циљу умањења пореске обавезе, пошто је роба фактурисана по знатно нижим ценама од цена које је утврдила Управа царине Републике Србије, и да је у конкретном случају настао промет из члана 4. став 4. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност на који се плаћа ПДВ, па је донео ожалбено решење и тужиоца обавезао на уплату непријављене обавезе ПДВ-а на начин означен у диспозитиву тог решења.

Решавајући по жалби тужиоца изјављеној против првостепеног решења, по оцени Управног суда, правилно је тужени орган оспореним решењем одбио жалбу као неосновану, налазећи да је првостепени орган у поновном поступку правилно утврдио чињенично стање, на које је без повреде правила поступка правилно применио

материјално право. Ово стога је што је у спроведеном поступку утврђено да тужилац не поседује веродостојну документацију о продаји робе, односно документацију о њеном промету, оправданом мањку или признатом расходу, а увезена роба у тренутку контроле није била на располагању код пореског обвезника. Стога је правилан закључак пореских органа да се ради о промету из члана 4. став 4. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност ("Службени гласник РС" број 84/04...61/07), којим је прописано да са прометом добара уз накнаду изједначава узимање добара која су део пословне имовине пореског обвезника за личне потребе оснивача, запослених или других лица, у ком случају се пореска обавеза утврђује применом прописане стопе за ПДВ на пореску основицу из члана 18. став 1. и 2. Закона о порезу на додату вредност утврђену као набавну цену тих или сличних добара у моменту промета у коју није укључен ПДВ, то јест цену по којој су се таква или слична добра могла набавити у моменту промета. Такође, правилна је оцена туженог да је првостепени орган правилно утврдио да је тужилац увезену робу књижио у вредностима које су утврђене решењем Управе царина према трансакцијским ценама, док је продајну цену формирао на основу фактура инодобављача, чиме је створио значајну разлику и тиме умањио своју пореску обавезу.

Управни суд је ценио наводе тужбе којима се указује на погрешан закључак пореских органа да роба није прометована, па је нашао да су неосновани, будући да тужилац за такву своју тврдњу није пружио доказе у управном поступку, нити уз тужбу у управном спору, а порески органи су у образложењима својих решења дали довољно јасне чињеничне разлоге који указују на то да промет није извршен. Из изјава одговорних лица правних лица која су обављала шпедитерске услуге за тужиоца у контролисаном периоду, као и из рачуна шпедитера, порески органи су правилно утврдили да они нису извршили услугу превоза, нити је та услуга фактурисана у издатим рачунима шпедитера. Поред тога, за извоз робе из јавних царинских складишта тужилац је сачинио седам излазних рачуна-отпремница према купцу "В.В." д.о.о, по којима је превоз робе вршен од стране лица чија су имена и презимена означена у отпремници и возилима регистарских ознака, такође, означеним у отпремници, али је на основу изјава тих лица утврђено да они нису обављали превоз нити је превоз извршен возилима наведеним у отпремници. Како тужилац није доставио друге доказе сем наведених, правилна је оцена туженог органа да тужилац није пружио веродостојне доказе о извршеном промету робе. Поред тога, чињеница о извршеном промету добара доказује се оригиналним исправама из члана 6. Правилника о евиденцији промета робе и услуга ("Службени гласник РС" број 45/96...7/10), које садрже све елементе прописане наведеним чланом, а у случају постојања сумње да је на основу исте фактички извршен промет добара и на основу других доказа. У спроведеном поступку тужилац није доказао да је превоз увезене робе извршен купцу односно да је промет робе фактички извршен.

Управни суд је ценио и наводе тужбе да тужиоцу није омогућено учешће у испитивању сведока, па је нашао да су без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари, с обзиром да се из записника о теренској контроли у четвртном поновном поступку број 47-00115/2011-2231-084 од 10.06.2016. године види да је тужилац упознат са овим изјавама и са свим доказима које је првостепени орган утврдио, да му је записник уредно достављен, преко пуномоћника, дана 13.06.2016. године и да на исти није изјавио примедбе.

Цењени су и наводи тужбе да тужени орган није образложио симуловани и дисимуловани посао, па је нашао да су неосновани. Ово стога што се из образложења оспореног решења види да је тужени дао разлоге због којих сматра да се ради о симулованом правном послу, наводећи да је тужилац симуловао продају увезених добара како би прикрио промет добара из члана 4. став 4. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност. Тужилац је увезао добра ради даље продаје и, сходно одредби члана 28. став 1. Закона о порезу на додату вредност, стекао је право на одбитак претходног пореза обрачунатог и плаћеног приликом увоза, што је и исказано у пореској пријави за контролисани период, а непостојање увезених добара ради даљег промета и оспоравање извршеног промета дисимуловањем приказаног правног посла од стране тужиоца, правилно је квалификовано прометом добара који се изједначава са прометом уз накнаду сагласно наведеном члану 4. став 4. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност.

Управни суд је ценио и наводе тужбе којима се указује да је тужени изашао из оквира својих законских овлашћења када је утврдио да је цена по којој је тужилац робу прометовао нижа од тржишне, с обзиром да тужилац као привредно друштво може своју цену да формира у складу са захтевима тржишта, па је нашао да су неосновани. Ово стога што из списка произлази да порески органи нису оспорили тужиоцу могућност формирања цене робе, која може да буде нижа од набавне вредности, коју је тужилац исказао у пореској пријави. Међутим, правилно су указали да је тужилац увезену робу књижио у вредностима које су утврђене решењем Управе царина према трансакцијским ценама, а продајну цену је формирао на основу фактура ино добављача, тако да је дуговани ПДВ по излазним рачунима знатно мањи од претходног ПДВ-а плаћеног приликом увоза, чиме је створена разлика у вредности и умањена пореска обавеза тужиоца.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 04.03.2021. године, 24 У 5206/19

Записничар
Јелена Поповић,с.р.

Председник већа - судија
Гордана Богдановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

JX